

Åbent brev til beskæftigelsesminister Troels Lund Poulsen og Folketingets beskæftigelsesudvalg

Med 30 års erfaring indenfor arbejdsmarkeds- og beskæftigelsesområdet er der ikke meget, der kan overraske mig, når det gælder lovændringer der er sket under skiftende regeringer. Jeg blev imidlertid temmelig rystet, da jeg læste det nyligt fremsatte lovforslag L13 om Opholdskrav for ret til arbejdsløshedsdagpenge, mv. Lovforslaget indebærer nemlig at der indføres forskelsbehandling ved at stille nogle danske statsborgere ringere end andre, blot fordi de har arbejdet nogle år i udlandet.

I 7 år efter hjemkomsten til Danmark vil borgere med forudgående arbejde i udlandet hverken kunne tillade sig at få børn, blive syge eller blive opsagt, uden at risikere at skulle gå fra hus og hjem. Argumentet for lovforslaget er at offentlige ydelser kun skal gives til borgere, der har en tæt tilknytning til det danske arbejdsmarked. Lad mig dog give et helt konkret eksempel på, hvordan lovforslaget rammer:

Mine egne sønner og deres kærester arbejder i dag i to forskellige lande i store globale virksomheder. De har gjort alt dét, der indtil for ganske nyligt var helt rigtigt i forhold til de politiske udmeldinger om at være på forkant i den globale konkurrence. De har haft deltidsarbejde, mens de har gået i folkeskolen, på gymnasiet og på universitetet. De har taget en del af deres universitetsuddannelse i udlandet. De blev ansat i faste stillinger i Danmark i umiddelbar forlængelse af uddannelsen, og derfor har de i efterhånden mange år haft tæt tilknytning til det danske arbejdsmarkedet og betalt skat her i landet. Lige nu indbetaler de stadig kontingent til a-kassen. Når de om et par år vender hjem til Danmark med bred international erfaring, som vil kunne komme virksomheder her i landet til gavn, vil de med det foreliggende lovforslag reelt set være retsløse.

Jeg kunne pege på andre eksempler af tilsvarende karakter. Rigtig mange danskere har i løbet af deres karriere valgt til at tilegne sig nye kompetencer gennem ophold i udlandet. Kokke, frisører, hotelledere, designere, håndværkere, ingeniører, ledelsesrådgivere, farmaceuter og sygeplejersker repræsenterer blot nogle få af de mange fagområder, som traditionelt set har benyttet muligheden for at arbejde i udlandet i nogle år, for herefter at berige de danske virksomheder og alle os andre danskere med ny inspiration og indsigt. Skal de lade være med det i fremtiden, hvis de ikke vil risikere økonomisk ruin ved ledighed, sygdom og barsel efter hjemkomsten til Danmark? For hvem i dagens Danmark har råd til at undvære en indtægt, hvis man skulle være så uheldig at blive opsagt, blive gravid eller blive ramt af alvorlig sygdom? Og hvis de alligevel vælger at rejse ud til andre lande end EU, skal de så melde sig ud af a-kassen? De vil jo alligevel ikke være omfattet af det almindelige optjeningskrav på 1924 timers arbejde for ret til dagpenge sådan som alle vi andre danskere – de må vente i 7 år, selvom det strider mod hele grundidéen bag flexicurity-modellen, som vi danskere elsker at fortælle vidt og bredt om til vores internationale samarbejdspartnere.

I Danmark lever vi af at sælge varer og tjenesteydelser til udlandet. Det kræver internationalt udsyn og forståelse for andre kulturer. Derfor har vi på både uddannelses- og beskæftigelsesområdet i mange år opfordret de yngre generationer til at få international erfaring og interkulturel indsigt for at ruste dem som arbejdskraft i en globaliseret verden. Det er derfor et paradoks at regeringen nu trækker i den modsatte retning. Hvordan er det egentlig kommet så vidt at danske statsborgere, som på bedste vis repræsenterer Danmark og danske værdier i udlandet, uanset om de arbejder for danske eller udenlandske virksomheder i USA, Asien eller et hvilket som helst geografisk område i verden, med det fremlagte lovforslag bliver stillet ringere end alle andre borgere i dette land?

Hanne Jørgensen

Hornbæk, d. 24. november 2018